

PROLÓGUS

Sydney, 1989

A

kislány csak táncolt.

Jobb láb, pas de chat. Jobb láb, petit jeté.

– Emma, nagymamád kérdezett valamit!

– Hmm? – *Bal láb, pas de chat. Bal láb, petit jeté.* És vég nélkül tovább a parkettás szobában, egyik napsütötte sávtól a másikig. Imádta nagymama házát, különösen a zeneszobát, ahol a nap mintákat rajzolt az áttetsző függönyre, és volt elég hely táncolni, csak táncolni.

– Emma, mondom, hogy...

– Hagyjad csak, drágám – szólt közbe nagyfi halk, dallamos hangon. – Szívesen nézem, ahogy táncol.

Jobb láb, pas de chat...

– Ha az illedelmes viselkedést is olyan rendszeresen gyakorolná, mint a táncot, akkor nem tanácsolták volna el már két iskolából.

Jobb láb, petit jeté. . .

– Még csak tizenegy éves – kuncogott nagyfi. – Bóven van ideje jó modort tanulni, amikor idősebb lesz. Te meg amúgy

is ragaszkodsz hozzá, hogy azokba a felfuvalkodott iskolákba írasd.

Bal láb, pas de chat. . .

– Nem, nem, nem! – toporzékolt Emma.

Mély levegő. Kezdjük előlről. Bal láb, pas de chat. Bal láb, petit jeté. . . Arra lett figyelmes, hogy mindenki elhallgatott a szobában. Felnézett. Azt hitte, egyedül maradt. De nagyfi még ott volt, egy öblös kanapén ült a zongora mellett, és őt figyelte. Emma megrázta és kihúzta magát, és visszanézett. Nagyfi feje fölött egy hatalmas festmény függött, eukaliptuszfát ábrázolt alkonyatkor: nagyfi kedvenc festménye.

Emma nem nagyon értette, miért érdekelheti az embert egy fa, de tetszett neki, hogy nagyinak tetszik.

– Azt hittem, kimentél – mondta végül.

– Nem, téged figyeltelek. Anyád tíz perce kiment. Azt hiszem, a kertben van nagypapával – mosolygott nagymama.
– Te aztán nagyon szeretsz táncolni, nem igaz?

Emma csak bólogatni tudott. Még nem volt a birtokában olyan szó, amellyel elmondhatta volna, mit is jelent neki a tánc. Nem egyszerűen szerette; valami sokkal nagyobb és súlyosabb érzés volt ez.

Nagyfi megveregette a kanapét maga mellett.

– Ülj csak ide egy percre! Még a legnagyobb balerináknak is szükségük van pihenésre.

Emmának el kellett ismernie, hogy sajog a vádlíja, de nem bánta. Vágyott rá, hogy fájjanak az izmai és vérezzen a lábujja. Ez jelezte számára, hogy egyre inkább fejlődik. Viszont nagyon kedves nagytól, hogy egész idő alatt figyelte, a kislány ezért átvágott a szobán, és leült mellé. Valahol odébb,

a ház belsejében szólt a zene: egy régi big band-szám, amit nagypapa kedvelt. Emma százszor jobban szerette nagymamát, mint nagypapát. Nagypapa folyamatosan magyarázott, különösen a kertről. Emma tudta, hogy nagymamája és nagypapája fontos emberek, és sok pénzüik van, de nem nagyon törődött vele, mivel is foglalkoznak, vagy korábban mivel foglalkoztak. Nagymama mókás volt, nagypapa pedig uncsi, ennyi az egész.

– Mesélj a táncról – kérte nagyí, és puha kezébe vette Emma pöttöm ujjait. – Balerina lesz belőled?

Emma bólintott.

– Anya azt mondja, alig valakiből lesz balerina, és valami mást is csinálnom kellene, a biztonság kedvéért. De akkor nem maradna elég időm a táncra.

– Hát, ismerem anyádat, amióta megszületett – mosolyodott el nagyí, ettől kék szeme sarkában szarkalábak jelentek meg. – És nincs mindig igaza.

Emma nevetett, és édesen csintalannak érezte magát.

– De keményen kell majd dolgoznod – mondta nagyí.

Emma elkomolyodott, és felszegte állát.

– Máris azt teszem.

– Igen, igen, minden jel szerint olyan keményen gyakorlod a táncot, hogy semmi másra nem jut időd. Még csak barátkozásra sem. – Ekkor olyan kifejezés suhant át nagyí arcán, amit Emma nem tudott megfejteni. Aggodalom volt? Vagy valami más? Pár pillanatig szótlanul ültek.

Odakint az őszi nap ferdén sütött a susogó ágakra. De bent a szobában teljes csend volt, és meleg.

– Tudod – kezdte nagyí, kicsit megmozdult ültében, és

futólag megszorította Emma kezét –, szeretném, ha megígérnél nekem valamit.

– Mit?

– Egy kis ösztönzés.

Emma kivárt, nem tudta biztosan, mit jelent ez a szó.

– Ha tényleg balerina leszel, kapsz tőlem egy ajándékot.

Valami nagyon becseset.

Emma nem akart nevetlennek tűnni, de képtelen volt izgatottságot színlelni. Kedvesen elmosolyodott.

– Köszönöm – mondta, mert az anyja ezt akarta volna.

Nagyi kacagásban tört ki.

– Jaj, te jó ég, hát ezzel nem nyűgöztelek le, ugye?

Emma nemet intett.

– Tudod, nagyi, ha balerina lesz belőlem, akkor azzal mindent elérek, amit akartam.

– Azzal valóra válik az álmod – bólintott nagyi.

– Igen.

– Ettől függetlenül megtartom az ígéretem – mondta nagyi. – Mert utána is szükséged lesz még valamire. A balerínák nem táncolhatnak örökké.

De Emma máris újra talpra szökkent. A gondolat, hogy valóra kell váltania az álmát, minden idegszálát és izmát kétségbeesett energiával töltötte fel: mozognia kellett. *Pas de chat. Petit jeté.*

– Emma – mondta nagyi halkán –, vésd az eszedbe, hogy a siker nem minden.

Nagyi hangja szomorúnak csengett, úgyhogy Emma nem nézett rá.

Csak táncolt tovább.